

Natura păcatului, Augustin și fanii lui de astăzi

22 iulie 2004

Gili Cârstea

În căutare de argumente care să justifice opoziția față de solia pe care "Domnul a trimis-o prin frații Waggoner și Jones," profesorii noștri sunt dispuși să apeleze la tot felul de concepte ciudate, dacă proponentii sau susținătorii lor au nume sonore. Ei apelează chiar la Augustin, cu faimoasa lui concepție despre păcatul originar, spre a nega adevărul adventist despre ziua ispășirii finale și ștergerea păcatelor.

Ei citează cu plăcere tezele lui Augustin despre păcat, pe care le consideră "valabile și echilibrate," evitând astfel lumina îngerului al treilea, pe care ei o văd probabil expirată și neechilibrată. Adică extremistă. Adică fanatică. Pentru ei, Augustin este mai credibil decât solii delegați ai lui Hristos.

Să vedem cât de valabile sunt tezele lui Augustin, așezate în lumina soliei îngerului al treilea. El spunea așa:

- înainte de căderea în păcat, omul putea să păcătuiască sau să nu păcătuiască.
- după cadere, nu putea să nu păcătuiască.
- după nașterea din nou, poate să nu păcătuiască.
- după gloriificare, nu poate să păcătuiască.

Ca și fariseii din vechime, Augustin și urmașii lui cred că păcatul este călcarea unor reguli morale. Nu le calci, ești sfânt. Le calci, ești păcătos. Ei confundă păcatul cu roadele lui. Păcatul este o stare de separare de natura divină, pe care o ființă inteligentă o ia deliberat, uzând de libertatea pe care o are. Este desprinderea de izvorul vieții, a cărei consecință este moartea. Ființele despărțite de Dumnezeu, îngeri sau oameni, nu pot trăi în neprihănire. Este complet nepotrivit să spui că cineva unit cu natura divină "poate păcătui." Acest "poate" are două fețe, cu care se joacă destul de mulți oameni spre a evita realitatea.

O faptură creată are sau nu are caracterul lui Dumnezeu. Dacă nu îl are, înseamnă că s-a despărțit de natura divină, iar roadele acelei vieți nu mai sunt roadele Duhului, ci ale firii pământești. În această stare de despărțire, nu contează cât de bine te porți și ce standarde morale "înalte" ai adoptat. Nu are nici o relevanță că păzești legea impecabil, că dai zecime din mărar. Ești născut "lipsit de slava lui Dumnezeu," ești mort. Acest lucru l-a înțeles fariseul Saul, înțelegere care l-a transformat în apostolul Pavel. El a produs o breșă ireparabilă în taina fărădelegii, pe care unii urmași ai lui o doresc astupată. Pavel a descoperit o neprihănire a noului legământ bazată pe locuirea lui Hristos în templul inimii, adică unirea primordială cu natura divină.

Fiicele Babilonului nu cred că nunta, unirea cu natura divină, este o lucrare a zilei ispășirii. Ele speră să trăiască în neprihănire la gloriificare, atunci când vor părăsi această planetă păcătoasă cotropită de oștile răului. Ca Augustin, ele cred că după gloriificare oamenii nu vor mai putea păcătui. Acest lucru este fals, oricare ar fi definiția cuiva pentru păcat. Atâta timp cât libertatea de alegere va domni în univers, ființele create vor putea alege să se despartă de izvorul vieții. Dumnezeu nu va amputa o facultate a fapturilor Lui care le definește ca agenți morali liberi. Temelia dragostei va fi așezată din nou pe principiul veșnic al libertății de alegere. Universul nu a suportat această traumă îngrozitoare, produsă chiar de respectarea libertății, ca în final să o anuleze.

La începutul mării controverse îngerii erau "glorificați," dar aceasta nu i-a împiedicat să se despartă de izvorul vieții. Tot așa va fi și după încheierea mării lupte. Locuitorii universului vor avea oricând libertatea și posibilitatea de a alege să "păcătuiască," să se desprindă de izvorul vieții. Nu o vor face din mai multe motive, dar aceasta nu înseamnă că nu vor putea să o facă, dacă așa aleg.
